

פר' וילך - יום הכיפורים
תשפ"ו

זמנים לשב"ק

עיר	הדה"נ	מוצאי	ר"ת
ירושלים	17:55	19:06	19:46
בני ברק	18:10	19:08	19:43
ברוקלין	18:28	19:24	
לונדון	18:34	19:36	
פריז	19:22	20:24	
ברזיל ס.פ.	17:46	18:38	
אנטוורפן	19:13	20:18	
מקסיקו סיטי	18:10	19:00	
ארגנטינה בא.	18:35	19:32	

ויועצינו כבתחילה

מתוך שיעורים
מביהמ"ד לתורת הנפש
ומרכז יעוץ ע"פ התורה
בנשיאות
הרב משה בויאר שליט"א

גיליון תלו

אוצרות הנפש במעגל השנה

• עיצומו של אדם •

שו"ת ליום הכיפורים

שאלה:

בא לפנינו אדם שמתחזק במיוחד בימים אלו, הוא חוזר בתשובה על מעשיו ורוצה להתקרב באמת אל הקב"ה. אבל הוא מרגיש שלמרות כל התשובה הוא עדיין לא בסדר, ובוודאי מן השמיים כועסים עליו על כל מה שהוא עשה במשך השנה.

האדם הזה יודע שבאמת הקב"ה מוחל וסולח לכל מי שעושה תשובה ומתחרט, והוא גם יודע שעצם יום הכיפורים מכפר, אבל עדיין הוא לא יכול להסיר מעצמו את ההרגשה הקשה הזאת. מה הוא יכול לעשות?

תשובה:

בתפילת מנחה של יום הכיפורים קוראים למפטיר את **המעשה עם יונה הנביא**. ננסה להתבונן מדוע קוראים דווקא את ההפטרה הזאת, בשעת מנחה לפני נעילה.

בהפטרה אנחנו קוראים שבסופו של דבר הקב"ה מחל לתושבי העיר נינוה, לאחר שהם עשו תשובה. האם זה המסר העיקרי שאנחנו לומדים מכאן?

ובהקשר ליונה הנביא עצמו, הקב"ה ציווה עליו ללכת לנינוה העיר הגדולה ולזעוק שם שבעוד

המשך בעמוד הבא

"כי ביום הזה יכפר עליכם"

יום הכיפורים הוא יומו של הקדוש ברוך הוא, ככתוב: "ימים יוצרו (ולא) ולו אחד בהם" (תהילים קלט, טז). הקב"ה יצר את כל הימים בשנה והוא השאיר לעצמו יום אחד: "כי גדול יום ה' ונורא מאוד ומי יכילנו" (יואל ב, יא). ביום הזה הכהן הגדול היה נכנס לפני ולפנים, וכולם היו מחכים בחוץ לראות האם הוא יצא משם בחיים.

חז"ל אומרים על יום הכיפורים ש"עיצומו של יום מכפר", דהיינו לעצם קדושת היום יש את הכוח לכפר על העוונות. לכאורה זה לא כל כך מובן, הרי הקב"ה בעצמו הוא זה שמכפר, כמו שאמר רבי עקיבא: "אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם - אביכם שבשמיים" □ מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל" משנה יומא ח, ט).

מי מכפר?

ביום הזה הקב"ה מחל לעם ישראל ואמר: "סלחתי כדברך" (במדבר יד, כ), וביום הזה ניתנו הלוחות השניים. כל אלו שייכים רק להקב"ה. אפשר היה לומר שביום הכיפורים הקב"ה מכפר: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם" (ויקרא טז, ל), אך מדוע מובא בחז"ל שעיצומו של יום מכפר? **מה בדיוק העניין של עיצומו של יום?**

כדי להסביר את הדברים, נוסיף את דברי חז"ל במס' יומא, שאין יום הכיפורים מכפר על עבירות של בין אדם לחברו. יכול להיות אדם שבמשך כל הארבעים יום מ-א' אלול ועד ליום הכיפורים, אומר סליחות, מתחזק, עושה את רצון ה' וחוזר בתשובה, אבל עדיין אין יום הכיפורים מכפר על

מס' הטלפון במשרד ויועצינו כבתחילה: 02-5002464

מייל: 9161416@gmail.com

להצטרפות לקבלת העלון: 8161416@gmail.com

אתר: veyoatzenu.com

ארבעים יום העיר נהפכת, אבל הוא לא רצה לעשות זאת והוא ברח. בסופו של התהליך הקב"ה הביא אותו לשם, והוא נאלץ לזעוק ולהזהיר אותם, **והם אכן חזרו בתשובה**.

בהמשך כתוב: "וירא האלוקים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה, וינחם האלוקים על הרעה אשר דיבר לעשות להם, ולא עשה. וירע אל יונה רעה גדולה ויחר לו. ויתפלל אל ה' ויאמר: אנה ה', הלוא זה דברי עד היותי על אדמתי, על כן קידמתי לברוח תרשישה, כי ידעתי כי אתה א-ל חנון ורחום אך אפים ורב חסד וינחם על הרעה".

לכאורה צריכים להבין: אם יונה הנביא ידע שהקב"ה הוא רחום וחנון, מדוע הוא התייאש מלכתחילה מלהזהיר את אנשי נינוה? גם לאחר מכן כאשר הם חזרו בתשובה בעקבות דבריו, **הוא היה צריך להיות מרוצה ושמת**, ומדוע "ויחר לו"? זה לא מובן בכלל.

אלא בספרים הקדושים מובא שיש כאן מסר גדול מאוד, ובכלל כל המעשה של יונה הנביא הוא מעין **משל לכל חיי האדם**. כמוכן שאין אנחנו יודעים את גדלותו של יונה הנביא שהיה בדרגה של נביא, ואין אנחנו באים ח"ו לדון אותו, אבל אנחנו לוקחים את הדברים כלימוד לחיינו אנו.

כאשר האדם נמצא בעולם, הרבה פעמים הוא נופל בהבלי העולם הזה והוא חוטא. אבל למרות המעשיים שאינם ראויים, הוא עדיין לא מאבד את הקשר שלו אל הקב"ה. **ואז הקב"ה מצווה עליו**.

בזהר הקדוש מובא: "בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת: שובו בנים שובבים". מסביר הבעל שם טוב הק' שאלו הם הרהורי התשובה שבאים אל האדם - המצפון שלו. הקב"ה מצווה על האדם ללכת לנינוה העיר הגדולה. **העיר הגדולה היא האדם עצמו**. הוא מלא במחשבות, דיבורים, מעשים, חשבונות, וגם איברים.

"קום לך אל נינוה העיר הגדולה וקרא עליה", כי אם לא - היא "נהפכת". אם האדם ימשיך בדרך הזאת - אוי ואבוי לחיים שלו! אבל האדם מעדיף לברוח אל תרשיש. 'תרשיש' היא אבן טובה - זהו העולם הזה עם כל התאוות וההנאות. האדם מעדיף להתעלם מכל האזהרות, והוא בורח עד שהוא נרדם.

כדי לעצור את האדם מלהמשיך וליפול, הקב"ה מביא על החיים שלו **סערה גדולה**. אך גם כאשר פורצת הסערה, עדיין האדם לא שם לב כי הוא שקוע בשינה. אז קורא אליו רב החובל ומעורר אותו: "מה לך נרדם? קום קרא אל אלוקיך". תקום ותעשה תשובה!

עבירות שעשה לחברו. בדבר הזה יש הרבה עומק כפי שנסביר לקמן:

העצם הפנימית

לא רק ליום יש מושג שנקרא "עצם", אלא גם בתוך כל אדם יש "עצם". זהו החלק הפנימי שנמצא באדם, המכוסה בכלים שהם החלק החיצוני שלו. כאשר האדם חי פה בעולם הזה, יש על הפנימיות שלו הרבה כיסויים, שמסתירים ומעלימים את הנקודה הפנימית שיש בו. **כתוצאה מהכיסויים הללו האדם רחוק מעצמו**, והוא לא באמת יודע מי הוא ומה הוא. כאשר האדם גולה מן העצם שהיא הפנימיות שלו, החיים שלו לא קלים, כי הוא חי בעיקר את הכלים של החיצוניות, ויש בהם הרבה דברים שמפריעים לו.

ככל שהאדם רחוק יותר מנקודת העצם הפנימית, כך הוא נמצא יותר בגלות, יותר דברים מפריעים לו **והוא מרגיש הרבה התנגדות**. הרבה פעמים האדם מרגיש את ההתנגדות מהסביבה, ואז הוא מקפיד וכוועס ח"ו, וכדי להגן לכאורה על עצמו, הוא נכנס למריבות, מחלוקות ואפילו שנאה. כל זה ממלא את האדם בחשבונות וחשבוני חשבונות, בהקשר לכל מה שמתנגד לו בחייו.

גלות וסבל

אולם אם האדם זוכה להגיע אל העצם שלו - **כל החיצוניות נופלת**, והוא יכול לראות את העולם באספקלריה של הבנה, של תמונה אמיתית ושל התעלות. לא פעם, כאשר האדם נמצא בהתרוממות פנימית, הוא פשוט מתבייש בעצמו על ההתנהגות הקודמת שלו. הוא נמצא בבחינה של רבי אלעזר בן דורדיא שהניח את ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה, תוך שהוא מגיע אל עצמו הפנימי, ומתחרט על המקום שהגיע אליו.

כדי שהאדם יוכל להגיע אל עצמו, הוא צריך לעשות עבודה גדולה בתוך המסגרת של החיים שלו. כל עוד שאדם לא הגיע לעצמו, הוא גולה והוא סובל, ואת הכל רק הוא עושה לעצמו. ואמר רבי חיים זי"צ"ק זצ"ל, שכמו שבשעה שמבקשים מהאדם סליחה, אסור לו להיות אכזרי מלמחול, אותו הדבר **אסור לאדם להיות אכזרי כלפי עצמו**. כי כאשר האדם לא מוחל, הוא ממשיך לחיות ברבדים החיצוניים, והוא ממשיך לסבול בגלות.

עצם לעצם

יום הכיפורים הוא יום שעיצומו מכפר. ביום הזה יש סגולה גדולה, **שהאדם יכול להגיע לעצמו**. אדם שמגיע לעצמו, לעצם שהיא חלק א-לוק ממעל, יכול להגיע גם אל הקב"ה ולהתחבר אליו. ביום הכיפורים

למה באמת יונה הנביא אמר להם לזרוק אותו לים? למה הוא לא עשה תשובה? אלא יש כאן רמז גדול לאדם. האדם מבין את כל מה שקורה, הוא יודע שכל הסערה היא רק בגללו, ועדיין הוא מנומנם ורוצה להמשיך להנות מהעולם הזה. הוא מתעלם ואומר: "שאוני והטילוני לים". **שום דבר לא אכפת לו.** הוא יודע שהצרה רק הולכת להתעצם, אבל עדיין הוא לא עושה את מה שהוא צריך לעשות.

אבל גם כאשר מטילים את האדם אל הים והצרות שלו מתגברות, **עדיין הקב"ה שומר עליו.** הוא מביא לו דג שעוטף אותו והאדם יושב בתוכו. הדג מרמז לדאגות, למתחים ולחרדות שיש לאדם. אבל בתוך כל סערות הימים, עדיין יש לאדם השגחה פרטית ששומרת עליו.

"ויהי יונה במעי הדג שלושה ימים ושלושה לילות". אז הוא מתחיל לצעוק אל ה'. האדם כבר מגיע למקום שבו הוא מבין: **זהו, גמרנו!** אני הורס לעצמי את החיים, אני בורח מהאמת, העולם הזה לא מיטיב איתי, כל החברים שלי זרקו אותי ואף אחד לא יכול לעזור לי.

הוא פונה אל ה': "ויתפלל יונה אל ה' אלוקיו ממעי הדגה. ויאמר קראתי מצרה לי אל ה' ויעוני מבטן שאול, שוועתי שמעת קולי. ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסובבני, כל משבריי וגליי עלי עברו. ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך, אך אוסיף להביט אל היכל קדשך".

הקב"ה מצווה על הדג להקיא את יונה, ואז הוא אומר ליונה ללכת ולעשות את מה שצריך לעשות. והוא הולך וצועק לאדם, זהו, תחזור בתשובה, תעשה שינוי, והאדם באמת עושה שינוי. הוא משנה את המעשים, הוא עוזב את הכל, הופך את העולם שלו וחוזר בתשובה.

אבל עכשיו לא טוב ליונה הנביא: "ויחר ליונה". למה? הרי הוא צריך לשמוח? **אלא העניין הוא שהאדם בתוכו עדיין מרגיש רחוק.** הוא יודע שהקב"ה מוחל לו, אבל הוא לא יכול להפסיק את הכאב שיש לו על כל מה שהיה עד היום, על כל הדרך הרצופה עליות וירידות, עם כל העבירות. זה חורה לאדם מאוד. למה הרסתי לעצמי את החיים? אמנם הקב"ה מוחל לי אבל איזה מין חיים כבר נשאר לי?

לאחר מכן יונה הנביא יצא מהעיר: "ויעש לו שם סוכה, וישב תחתיה בצל". האדם פשוט מנסה לשפר לעצמו את החיים ולהסתדר ככל האפשר. "וימן ה' אלוקים קיקיון, ויעל מעל ליונה להיות צל על ראשו

האדם צריך להגיע לנקודת האמת שלו, להכיר מי הוא ומה הוא, מה הוא עושה כאן בעולם ומה התכלית שלו. פשוט להתרומם מעל עצמו, ולראות את כל העולם כנקודה של אמת.

ההכרה הזאת מביאה גם לשינוי בכל מה שקשור לבין אדם לחברו, כי "כולנו בני אב אחד נחנו" (בראשית מב, יא). אדם כזה נמצא במדרגה שהוא ראוי להיכנס לפני ולפנים, כי רק עצם יכול להיכנס אל עצם - עיצומו של יום - אל הקב"ה. לכן הכהן הגדול היה נכנס לפני ולפנים רק פעם אחת בשנה, וגם זה בתנאי שהוא היה ראוי לכך. זאת אומרת שהוא הסיר מעליו את החיצוניות והגיע לדרגה של עצם, **ואז בעיצומו של יום** הוא היה יכול להגיע אל האור הגדול לפני ולפנים.

הפצוע מיום כיפור

לפני תקופה היינו בשבת במקום מסוים, וניגש אלינו יהודי שומר תורה ומצוות שחזותו היתה כשל אדם עובד ה'. הוא היה מאוד מרוגש וביקש לספר את סיפור חייו. בצעירותו הוא היה רחוק משמירת תורה ומצוות, והוא היה מגויס לצבא במלחמת יום הכיפורים, ונשלח לגולן עם פלוגה שלמה. כשנתקלו באויב הם ספגו מכה קשה, כל חבריו ברחו אבל הוא נפצע ברגלו ולא יכל לזוז, ונשאר בתעלה בצד הדרך. הוא גם לא הסכים שמישהו יישאר איתו, בגלל שהאויב התקרב ולא היתה בכך תועלת.

כשהגיעה השיירה של האויב, הם חנו בדיוק מעבר לכביש. הם ירדו מהטנקים ועצרו לאכול. הוא ראה אותם ממש ברור וגם שמע את הדיבורים שלהם שהצליח להבין. הוא ניסה עד כמה שיותר לכסות את פניו בדם ולהתכסות בעשבים יבשים, והמתין בשקט כשהוא שותת דם וקופא מקור. פתאום אחד מהחיילים הסורים התחיל לחצות את הכביש לכיוון שלו. הוא ידע שיש אפשרות שיהרגו אותו או לפחות יקחו אותו בשבי. והנה המפקד של אותו חייל קרא לו והחל להתווכח איתו. החייל ביקש כמה דקות ללכת לצרכיו מעבר לכביש, והמפקד צעק שהם צריכים לנוע ואין עכשיו זמן.

באותו הזמן שהוא שמע את הוויכוח שנגע לחייו, למרות שהוא היה אדם רחוק מאוד מהדת, **הוא הגיע אל העצם הפנימי שלו.** הכלים החיצוניים נעלמו והוא זעק אל הקב"ה ממעמקי ליבו והבטיח: אם אתה מוציא אותי מפה אני שלך. והנה הוויכוח הסתיים והחייל שהיה ממש קרוב אליו, ויותר וחזר לטנק. תוך כמה רגעים השיירה של האויב נעלמה.

נס ההצלה

כך הוא נשאר לבדו כשהוא שוכב במשך שעות ארוכות, רועד מכאב ומקור וגם מתייסר בצמא. עצם יום הכיפורים כבר הסתיים והוא היה במצוקה גדולה. והנה הזחל"מים של צה"ל התחילו להגיע, בדרכם לכבוש בחזרה את הגולן. אך הרעש של המנועים היה חזק מאוד, ולא היה להם סיכוי לשמוע את קריאותיו החלשות של הפצוע. שוב פעם הוא

להציל לו מרעתו, וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדולה". הנה יש לאדם קורטוב של שמחה בחיים.

אבל מיד לאחר מכן: "וימן האלוקים תולעת בעלות השחר למחרת, ותך את הקיקיון וייבש. ויהי כזרוח השמש וימן אלוקים רוח קדים חרישית, ותך השמש על ראש יונה ויתעלף, וישאל את נפשו למות ויאמר טוב מותי מחי". **כאן מתגלה הסוד.**

הקב"ה אומר לאדם: אתה חושב שיש לך שליחות לעולם, וכאשר עשית חטאים ולאחר מכן חזרת בתשובה, כביכול כבר תיקנת את מה שצריך לתקן. אבל בכל זאת אתה מרגיש מרוחק. **הסיבה לכך היא שאתה מסתכל רק על עצמך, אתה לא חי גם את הצד השני.**

"ויאמר אלוקים אל יונה: ההיטב חרה לך על הקיקיון, ויאמר היטב חרה לי עד מוות. ויאמר ה' אתה חסת על הקיקיון אשר לא עמלת בו ולא גידלתו, שבן לילה היה ובן לילה אבד. ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה, אשר יש בה הרבה משתים עשרה רבוא אדם, אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה". הבעיה הגדולה של האדם היא שהוא רואה רק את עצמו והוא לא רואה את הקב"ה.

אתה שייך להקב"ה. הוא יצר אותך והוא אוהב אותך: "הוא עשנו ולא [ולו] אנחנו". כאשר האדם מתרחק זה כואב להקב"ה. כך גם כאשר האדם מצטער: "בשעה שאדם מצטער, שכינה מה לשון אומרת: קלני מראשי קלני מזרועי" (סנהדרין מו.). לעומת זאת כאשר יהודי זוכה להתקרב ולעשות תשובה - **יש בשמיים שמחה עצומה.**

"למה חרה לך?" למה אחרי שעשית תשובה אתה עדיין מרגיש רחוק? כי אתה מרגיש רק את הצד שלך ואתה לא מרגיש את הצד של הקב"ה. תראה את הקיקיון שלא אתה יצרת, כמה אתה מצטער עליו, ואיך הקב"ה לא יצטער על הילדים שלו - על כל יהודי ויהודי.

לפני תפילת נעילה אנחנו קוראים את ההפטרה של יונה הנביא, כדי ללמוד בעצם יום הכיפורים, שכאשר האדם עושה תשובה, הוא כבר לא רחוק מהקב"ה. להיפך - **הוא קרוב מאוד מאוד, והלוואי שהיינו זוכים לחוות את השמחה העצומה שיש להקב"ה מאיתנו.** ה"תנא דבי אליהו" מתאר באריכות שאין שמחה לפני הקב"ה כמו ביום הכיפורים, והוא מדמה את הדברים למלך שנהנה לראות את עבדיו מפנים את הפסולת מן הארמון,

אותה השמחה הגדולה של החזרה בתשובה ביום הכיפורים, ממשיכה גם לחג הסוכות שבו הקב"ה לוקח אותנו לצילא דמהימנותא **לשמוח איתו ביחד**, ובמיוחד בשמחת תורה: "קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד". לכן האדם החוזר בתשובה לא צריך להרגיש רחוק, אלא ישתדל לחוות את הקב"ה **ואת השמחה העליונה**, ואז יהיה לו הרבה יותר קל להמשיך ולהתקרב עוד.

נשאר לבד כשהוא חושב לעצמו, אמנם ביקשתי מהקב"ה שיציל אותי מיד האויב, אבל באמת **הוא זה שיחליט** מתי להוציא אותי ואיך.

כאשר הגיעה שיירה נוספת, הוא הצליח לזרוק עליהם אבנים. בהתחלה הם חשדו שמדובר בחייל אויב, אבל היתה לו סיעתא דשמיא והם הצליחו לחלץ אותו ולהביא אותו לבית החולים. בהמשך הוא החלים **וחזר לגמרי אל הקב"ה**, כאדם שומר תורה ומצוות קלה כבחמורה, וגם זכה להקים בית לתפארת.

יוזמה עצמית

האדם הזה הגיע **לעצם שלו** דווקא ביום הכיפורים בעיצומו של יום, ומהעצם הגדול הזה הוא גם זכה להגיע לפני ולפנים.

אנחנו צריכים לעשות את הפעולה הזאת, מתוך יוזמה עצמית. ביום הכיפורים הבעל"ט נשתדל לחשוב הרבה על עצמנו, על חיינו ועל האמת של החיים. פשוט לשים את כל הכלים החיצוניים בצד, לוותר, למחול להתעלות, **ולהחליט שאנחנו שייכים אל ה' יתברך לבדו**, ושנאנחנו רוצים להידבק בו.

ההגדרה הפנימית

ה"בית גנזי" מבאר שיש **שני סוגי ביטול להקב"ה**. יש ביטול אחד שבו האדם מבטל את הרצונות שלו למול הקב"ה וחוזר בתשובה. הוא מבטל את ה"אני" שלו במסירות נפש וממליך את הקב"ה. הביטול הזה הוא דבר גדול מאוד, וזה גם היה כוחם של נדב ואביהוא שבמסירות נפש נכנסו להקטיר קטורת. הביטול הזה שייך בעיקר לראש השנה.

ביום הכיפורים יש סוג אחר של ביטול. הביטול הזה לא מתייחס אל האדם עצמו, אלא להגדרה הפנימית של האדם, מי הוא ולהיכן הוא רוצה להגיע. בביטול הזה השאיפה של האדם היא להגיע "לפני ולפנים". זה היה הביטול של אהרן הכהן: "ונחנו מה". כאן האדם לא סתם מבטל את הרצון שלו למול הקב"ה, אלא הוא מבטל את כל המהות שלו. הוא עצמו כלום, הוא רק חלק א-לוק ממעל וממש דבק בו **יתברך. הביטול הזה אפשרי רק כאשר האדם מצליח להגיע לעצם הפרטי שלו**, כי רק משם הוא יכול להתחבר לפני ולפנים, ולזכות למחילה ולשנה טובה ומתוקה.

עולם ההנאות (י)

לגמרי את האדם, ואז האדם מקבל ח"ו נפש מהסטרא אחרא. פתאום כל המעשים שלו, הרגשות, ההתנהגות והמחשבות, הכל משתנה. ממש לא מכירים אותו. גם המראה החיצוני שלו ותווי הפנים משתנים. האדם הופך להיות גס, אין לו רגשות ולא אכפת לו מכלום.

כאשר רוצים להחזיר אדם כזה בחזרה למוטב. זה מאוד קשה. מה יגרום לו להפסיק לעשות את המעשים שהוא עושה? **איך אפשר לעורר את הלב?**

התשובה לכך היא **על ידי התורה**. ברגע שמצליחים להושיב אותו ללמוד תורה, התורה נכנסת לו לנשמה. כאשר הנשמה מתחילה לחזור לתוך האדם, היא מתחילה להיכנס לאט לאט, קודם עם הרגליים, אחרי זה עם הידיים, אחרי זה עם הגוף ועם הראש. ברגע שהאדם מתחיל ללמוד תורה, כל החלקים מתחילים להיכנס בחזרה. זה הסוד של המאור שבתורה, להחזיר את האדם למוטב.

כאשר האדם מתעורר להתקרב ולחזור בתשובה, חשוב מאוד להסביר לו את הכוח שיש ללימוד התורה ולהשתתפות בשיעורים. המון אנשים חזרו בתשובה כי הלכו לשיעורים, עוד שיעור ועוד שיעור. **כל שיעור הכניס בהם עוד חלקי נשמה**. וכך הרגשות והמעשים מתחילים להתעורר, עד שכל חלקי הנשמה חוזרים למקום הראוי להם. זה הסוד של התורה.

אבל גם היצר הרע מגיע אל האדם ומתחיל להסית אותו: מה לך ולשיעורי תורה? מה אתה קשור לזה? זה בכלל לא קשור אליך?

לכן חשוב מאוד **לחזק את האדם כל הזמן**, להסביר לו את מה שכתבנו בשיעורים הקודמים, שאנשים שנופלים למקום נמוך הם דווקא אנשים עם נשמה גבוהה מאוד. כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, והשליחות שלהם היא לתקן דווקא מהמקום הנמוך ביותר. ובכל הזמן הזה הקב"ה אוהב את האדם ומחכה לו, ומחזיק בו חלק א-לוק ממעל. כך הניצוץ הזה, כאשר האדם מתחיל ללמוד תורה ולהעמיק בה, נתפס בו, מאיר אותו ומעורר אותו.

אמנם כתוב (יומא עב): שאם האדם לא זכה - נעשית לו התורה סם המוות, אבל זה מדובר על אדם שמלכתחילה רוצה להתנהג בצורה שאינה ראויה והוא מנותק לגמרי. במקרה שלנו מדובר באדם שכואב לו מהמצב שלו. הוא רוצה להתחזק אבל קשה לו מאוד. אצל אדם כזה, האור שבתורה מחזיר אותו לאט לאט למוטב. כל לימוד תורה, כל שיעור, כל כמה דקות שהוא לומד, מחזירים את חלקי הנשמה שלו בחזרה למקומם. פתאום רואים אצל האדם רגשות שלא הכירו קודם, רואים את העדינות שלו ורואים שינוי של המעשים, עד שבסופו של דבר בסיעתא דשמיא האדם חוזר לגמרי למוטב.

הגענו לחלק העשירי בנושא של השפעת עולם ההנאות על הדור הצעיר ועל הדרך להיחלץ ממנה.

"ואותי עזבו ואת תורת לא שמרו. הלוואי אותי עזבו ותורתי שמרו. מתוך שהיו מתעסקין בה, **המאור שבה היה מחזירן למוטב**". (איכא רבה פתיחתא ב). איך האור שבתורה יכול להחזיר למוטב? איך זה עובד?

היה לנו פעם תלמיד, בישיבה שמיועדת לבחורים שלא הסתדרו במסגרות רגילות. כאשר הוא רק הגיע, הוא היה רחוק מאוד מכל העולם של התורה. אבל קראנו לו שיצטרף וילמד איתנו. ואכן הוא ישב במשך תקופה ארוכה ולא קם מספסל הלימודים, עד שבסיעתא דשמיא הוא עלה על דרך המלך, וגם התחתן והקים בית.

כמה שנים לאחר מכן, הוא התקשר וסיפר שהוא פגש חבר שלו מהעבר שנמצא במצב רוחני מאוד קשה, והוא מאוד רוצה לעזור לו. הוא אמר שהוא זוכר **שהדרך להוציא אנשים מהמקום שלהם, היא על ידי לימוד גמרא**. ככה זה בדיוק היה אצלו. אבל הוא לא זוכר בדיוק איזו מסכת הוא למד, ואולי אנחנו זוכרים ויכולים לעזור לו. הסברנו לו שזה לא דווקא מסכת מסוימת, מפני שאין אדם לומד אלא מה שליבו חפץ. אבל הלימוד עצמו באמת מועיל.

מה באמת הסוד של לימוד הגמרא?

הנשמה של האדם כוללת חמישה חלקים: **נפש רוח נשמה חיה ויחידה**. הנפש משכנה בכבד, הרוח משכנה בלב, והנשמה נמצאת מעל המוח ומשפיעה עליו. מלמעלה מקיפים את האדם החיה והיחידה, גבוה מעל גבוה. הנפש שייכת לעולם המעשה אצל האדם. הרוח שייכת לעולם הרגשות והנשמה משפיעה על החלק השכלי. החיה והיחידה הם רבדים יותר גבוהים, ונכללים בהם כוחות העונג, הרצון ועוד.

כאשר אדם מתחיל להתנהג בצורה שאינה ראויה, שלושת החלקים הנמצאים בו - הנפש, הרוח והנשמה - מתחילים להתרומם ממקומם. הנשמה עוזבת את המוח ויוצאת מהאדם למעלה, הרוח מתרוממת מהלב ומגיעה למקום הפנוי במוח, והנפש יוצאת מהכבד שהוא מקום עולם המעשה ומשתכנת בלב.

לאחר כל הסיבוב הזה, **עולם המעשה נשאר מרוקן**. כתוצאה מכך אנשים מפסיקים לעבוד, ולא עושים את הדברים שהם צריכים לעשות. ומכיוון שהמוח נשלט על ידי עולם הרגשות - הם עסוקים כל הזמן רק בהנאות וכו'.

במקרה קיצוני יותר שהאדם ממשיך ומתדרדר, גם הרוח עוזבת את האדם ואז האדם נשאר בלי רגש. אין לו רגש להורים, אין רגש לבני הזוג ואין רגש לילדים. פשוט מאבדים את הכל. גם עולם המעשה עולה ומתיישב במוח, ואז כל המחשבה של האדם משתבשת.

בספרים הקדושים מובא שכאשר האדם עובר עבירות מאוד חמורות, **כל שלושת חלקי הנשמה עוזבים**

החיים לא משתנים לבד
תלמד את הדרך תראה תוצאות

משה בויאר

שליטי"א

הרב

בברכתם של גדולי הדור
 ע"פ התורה בלבד

קורס הכשרת יועצים

גם להשפיע וגם לפרנס בכבוד
 משך הלימודים שנה וחודש - סה"כ 120 שעות

אלפי
 תלמידים
 מרוצים!

היעוץ היהודי
 הוא העתיד
 הטיפול

אפשרות
 ללמידה
 דיגיטלית

ירושלים גברים יום שלישי 18:45-21:45
ירושלים נשים יום ראשון 19:00-22:00

המאבק

הנפש היהודית בעולם של מידות

משך הקורס סה"כ 35 שעות

ירושלים נשים 14 מפגשים יום רביעי בוקר 10:00-12:30 | בני ברק נשים 28 מפגשים יום שני ערב 21:15-22:30

לפרטים והרשמה: 02-5002464

שעות מענה בין 9:00-14:00

ניתן לקבל סליבוס במייל 9161416@gmail.com

ובאתר: veyoatzenu.com

יועצינו בבתחילה
 חיים עם עומק על פי התורה

מוכר לשבתון